

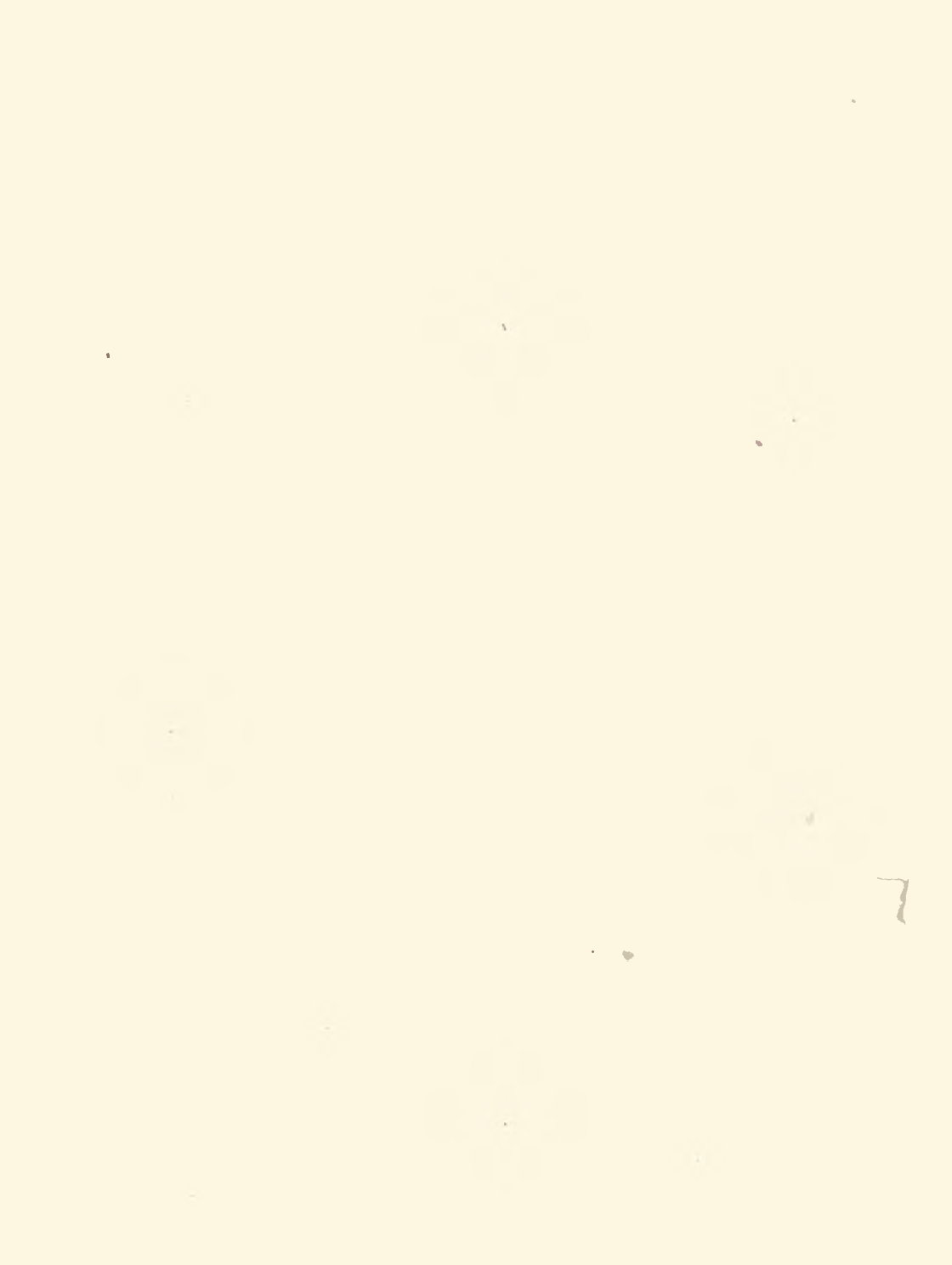
BIJ OOM SJOERD

DOOR LOUISE L.-G

E

G · F · CALLENBACH
NIJKERK

BIJ OOM SJOERD

DOOR

LOUISE L.—G.

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

In een stofwolk verdween de auto om den hoek. Huug stond bovenop de vensterbank om het allerlaatste puntje goed na te kunnen zien — nu was het weg! de auto weg! en in de auto waren Vader en Mammie. Vader bracht Mammie naar 't ziekenhuis, daar zou de dokter de ziekte weghalen uit Mammie's buikje en dan kwam Mammie weer *thuis!* Dat had ze gisteravond *zelf* verteld aan Frits en Ot en Hugie, toen ze met hun drieën Mammie waren gaan goedennacht zeggen. Op hun slaapkamer hadden de jongens er nog lang over gepraat, dat Mammie er niet wezen zou, wel tien dagen zou ze niet thuis wezen, niet de boterhammen snijden, niet bij 't bad helpen, niet met Hugie uitgaan om de broertjes uit school te halen!

Huug had stil liggen luisteren naar 't gepraat van de jongens, de oogen groot van aandacht en 't mondje open. Het leek niet prettig: Mammie weg!

En nu *was* de auto gekomen en Mammie had hem nog gauw even tegen zich aan gedrukt — en *nou* was de auto weg, héélemaal weg!

Huug sprong van de vensterbank af, liep naar de keuken, waar Rika aan 't aardappelschillen was. Hugie zat wat te schommelen op 't deurtje van 't aanrechtkastje. „Ik wou — ik wou, dat ik ook naar school mocht met Frits en Ot,” zei hij met een zucht.

„O, 't duurt nou niet zoo lang meer,” vond Rika, „ga maar wat spelen in de huiskamer, Huug, en zit nou niet aldoor in den gootsteen te knoeien!”

Huug stoorde zich niet erg aan Rika's vermaningen. Riek was altijd aan 't „mopperen”! Hij liet zijn papieren bootje drijven in een pan met water en toen hij daar genoeg van had, ging hij in 't aanrechtkastje rommelen. Daar zaten wel veertig leege fleschjes in en schuurpapier en het groote strijkijzer en een kist met spijkers en eindjes touw, o, allerlei prettige dingen om mee te spelen, maar Riek deed het deurtje dicht en Huug werd afgescheept met twee spijkers en een eindje touw, daarmee verdween hij naar de huiskamer — maar och, het was daar toch zoo leeg en in de slaapkamer was 't óók zoo leeg, nu Mammie weg was! Huug stond een poosje voor 't raam uit te kijken naar den weg, *dien* kant was Mammie uit gegaan!

Hij dreutelde de keuken weer in. Riek was er niet. Van de pannenplank nam hij 't kleine flensjespannetje — hij kon óók wel koken! De stelen van de verdorde bloemen in kleine stukjes getrokken, *die* in 't pannetje, wat water er bij, wat zout, even doorroeren, een heerlijk groentesoepje zou 't worden! Hij stond er stil bij te kijken hoe 't water begon te bewegen, het borrelde! „Een lekker soepje voor Riek, alsjeblijft, mag jij opeten!” zei hij en zette 't pannetje voor Rika op tafel. Maar Riek had 't druk, „allerakeligst” druk, zooals ze zei, en Huug vond zich erg alleen en hij vond het in huis „allerakeligst” saai.

„Ik heb Huug wat te vertellen,” zei Vader, toen

de jongens zich 's avonds aan 't uitkleeden waren. Frits was zijn kousen aan 't uittrekken, Ot wipte juist zijn trui over 't hoofd heen en Huug zat nog aangekleed midden in de kamer zijn laarzen los te peuteren.

„Ik heb Huug wat te vertellen, maar éérst uitkleeden!”

Vader hielp mee en in vijf minuten stond Hugie in zijn hansop op bloote voeten bovenop een stoel. Vader trok hem op zijn knie. „Weet je, wat Mammie bedacht heeft? Mammie ligt nu rustigies in een smal bedje in een stille kamer — nu heeft ze niks geen hinder van die wilde jongenssprongen, hè? Maar Mammie dènkt wel aan haar jongens, hoor! en nu heeft ze een prettig plannetje voor Huug, omdat hij den heelen dag zoo alleen is — raad eens?”

„Om ook naar 't ziekenhuis te gaan?” vroeg Hugie met aarzelend stemmetje.

„Mis, hoor! om naar Oom Sjoerd te gaan! hoe zou je dat wel vinden?”

Hugie lachte eens stilletjes voor zich heen, terwijl Frits en Ot allerlei bokkesprongen maakten. „En nu gaan slapen! Morgen breng ik je weg, Huug — dag jongens! en — jullie vergeten immers niet te bidden?” — Drie verontwaardigde gezichtjes!

„Beste jongens! slaapt lekker!”

Toen wipte Vader bij drie treden tegelijk de trap af. De jongens hoorden, hoe hij door de gang stapte, nu ging de studeerkamerdeur open! dicht! Huug zuchtte. Dat was 'n mooi plan — naar Oom Sjoerd!

Frits praatte over den vijver van Oom Sjoerd, „daar zitten oranje visschen in!”

„En Oom Sjoerd heeft wel tien pruimeboomen!” herinnerde Ot zich.

„Maar daar zitten *nou* nog geen pruimen aan!” kwam Frits.

„En de oude Anna kan lekkere pannekoeken bakken,” begon Ot weer, „en Oom doet er zoo'n berg suiker op! 't Is erg prettig bij Oom Sjoerd, èrg prettig!” zei Ot, terwijl hij, zijn elleboog steunend in 't kussen, zich wat opheesch en over den rand van 't ledikant heen naar den anderen kant van de kamer tuurde, waar Hugie in 't kinderledikantje lag, het gezichtje recht naar boven gekeerd — „ja, 't is erg prettig bij Oom Sjoerd,” zei hij met een zucht, „maar Mammie is er niet bij!”

Toen lagen ze alle drie er over te mijmeren, hoe Mammie 't wel vinden zou zoo heel alleen, zonder Vader! zonder Frits en Ot en Huug!

„Gelukkig, dat de Heere Jezus overal tegelijk is, dat is prettig voor Mammie,” dacht Hugie, toen hij „stilletjes met den Heer gepraat” had en hij sliep rustig in.

Oom Sjoerd stond bij 't portier van 't rijtuig. Oom Sjoerd, zoo groot en recht, met zijn grijze haar, zonder hoed. „Zóó!” zei hij lachend en hij liet Huug een heel eind verder op den grond springen.

Oom Sjoerd was al oud, een oude dominee — hij had al o, zooveel jaren in de pastorie gewoond. Daar woonde hij met de oude Anna, de huishoudster, die zoo lekkere pannekoeken bakken kon en met Aaltje, het dienstmeisje, dat altijd zoo vroolijk lachte. Oom Sjoerd had heelemaal wit haar en een witten baard, maar hij speelde toch

nog precies als een jongen met de neefjes — zóó had hij vroeger met Mammie gespeeld, toen zij een klein meisje was, toen was hij de „Oom Sjoerd” van Mammie! Huug was dadelijk thuis, hij sprong langs 't lange kronkelpad naar de pastorie toe. Aaltje kwam hem al tegemoet en Anna, gebogen — want ze was *nog* ouder dan Oom Sjoerd — stak haar hand uit naar Hugie — „Dag, m'n kind, dag, m'n kind!” zei ze, en haar kin bewoog maar al heen en weer en haar oogen keken zoo vriendelijk naar 't blonde jongetje. „En is Moeder nou naar 't gasthuis?” Huug knikte — „ja,” zei hij haastig — en toen liep hij meteen weg, den tuin in, waar Oom Sjoerd liep met Vader. Oom Sjoerd en Vader, die liepen maar àl samen te praten en binnen zocht Oom een dik boek uit één van de stapels boeken, die overal in zijn studeerkamer verspreid lagen en samen zaten ze daarover gebogen. Huug ging intusschen aan 't snuffelen in Oom's kamer — hij stapte tusschen de boeken door, zoo'n leuk spelletje! de boeken, die overal op den grond lagen, waren gevaarlijke rotsen en zoo zocht Hugie zijn weg, op zijn teenen zoekend naar leege plekken en met kleine sprongetjes wippend over de gevaarlijke plaatsen.

Vóór 't eten ging Vader weg, hij wou 's middags weer naar 't ziekenhuis. Huug stond naast Oom bij 't tuinhekje te kijken, hoe 't rijtuig weer wegreed en Vader zwaaide met zijn hoed.

„Nou, amice!” zei Oom, „nou gaan wij eens aan 't werk!” Oom haalde een zaag met twee handvatten uit 't schuurtje en toen gingen ze elk aan een kant van den boom zitten, die op 't gras lag. Zagen! zagen! zagen! Huug kreeg er een kleur

van en Oom ook en Oom zong een liedje met een heel zwaar geluid, daar moest Huug om lachen en Oom zelf ook. Zagen en lachen! zagen en lachen! werd het toen, tot Aaltje kwam zeggen, dat 't eten klaar was. Oom trok gauw zijn jas recht en pompte een dikken straal water over Hugie's uitgestoken handen. Toen gingen ze samen het huis binnen.

Den heelen dag hadden ze 't druk, Oom Sjoerd en Huug, en toen 't avond werd lag Hugie met slaperige oogen languit op Oom's ruststoel, den prettigen stoel met 't klepperende voetenstukje.

Poesje zat tusschen zijn voeten te spinnen. Oom ging voor 't orgel zitten en speelde een paar accoorden, toen kwamen Anna en Aaltje binnen en samen zongen ze een psalm. Oom met zijn

zware stem, Anna bevend en ijl, Aaltje zacht en bedeesd en Hugie met zijn helder stemmetje. Een blijden psalm zongen ze: „Loof, loof den Heer, mijn ziel, met alle krachten!”

Toen nam Oom het Oude Boek en Hugie luisterde naar de geschiedenis, zooals hij die zoo vaak uit Vaders mond gehoord had, van den Heiland, die bespot en gehoond werd en geslagen en gespogen — en hoe Hij toen Zijn hoofd wendde en keek, alleen maar kéék, naar Petrus — en hoe Petrus dien blik van zijn Heer verstond en het hoofd boog en uitging, bitter weenende.

Anna en Aaltje gingen weer naar de keuken en Oom nam Huug bij de hand en bracht hem in de logeerkamer. Oom hielp mee de knopen losmaken en de veters van Hugie's laarsjes en toen Huug uitgekled was, nam Oom hem tusschen zijn knieën en toen praatten Oom en Huug samen met den Heer.

't Was wel wat vreemd, heel alleen in zoo'n groot bed, vond Hugie — en de jongens waren er niet! En wat een rare groote figuren maakte het nachtluchtje op het behang — een reus van een lampetkan stond er op 't behang geteekend — het lichtje flikkerde wat, wierp glimmende schijnsels over de karaf op de waschtafel. Huug keek er naar en er kwam één traantje glimmen in zijn oogen. Als Mammie nou maar eens even kon komen en „nacht, mijn kleine jongen!” zeggen — dat zou — o, wat zou dat erg prettig zijn!

In de studeerkamer hoorde Huug Oom Sjoerd heen en weer loopen. Huug lachte even, hoe zou dat gaan tusschen al die „gevaarlijke rotsen” door? Hij luisterde naar de groote stappen, die heen en

weer dreunden, tot het een slaaplied voor hem werd en de moede oogjes dichtvielen.

's Morgens om zes uur werd Hugie wakker. Buiten kraaide de haan. Huug sprong vlug het bed uit en knielde neer. Of de Heer weer op hem passen wou — hem bewaren — en het kwaad vergeven — en of God zijn lieve Mammie ook gauw wou beter maken?

Hij klom op 't randje van de vensterbank en keek den tuin in — in 't grasveld liepen de kippen druk te pikken en achter de haag, dáár op 't kerkhof, tusschen de graven, liep daar Oom Sjoerd niet? ja, daar liep Oom, het grijze hoofd gebogen, de handen gevouwen op den rug — daar liep Oom, heen en weer, heen en weer, zooals hij gisteravond heen en weer geloopt had in zijn kamer. Huug herinnerde 't zich weer — hij keek naar Oom's gezicht, zie, nu keerde Oom 't gezicht dezen kant uit. Huug keek aandachtig — ja, zóó keek Oom als hij met den Heer praatte. Huug voelde opeens, dat hij erg blij werd en hij tikte zachtjes op de ruiten, toen hief Oom 't hoofd wat omhoog en glimlachte — hij wuifde met de hand. Huug trok gauw zijn kousen aan, het naadje draaide onwillig scheef, maar wat hinderde 't! Toen kwam Oom binnen: „Zoo! amice!” Hugie lachte en Oom ook en zoo begonnen ze samen vroolijk aan hun nieuwen dag.

Na 't ontbijt moest Oom uit. Huug mocht mee. Huug vertelde over Frits en Ot, hoe goed Frits al fietsen kon en dat Ot telkens met fiets en al omviel en dat hij, Huug, nog te klein was om fietsen te leeren. Dat Frits zelf vliegmachines kon maken en rijtuigen en automobielen, alles van

bordpapier — en dat Ot's tuintje altijd het mooiste was, want bij Ot werden altijd alle bloemen mooi en Ot's aardappels groeiden ook altijd het best en de bessenstruiken, die Vader weg had gegooid, had Ot van den houtstapel gehaald en bij Ot waren ze weer goed geworden, heelemaal groen en vol roode bessen — en dat hij, Huug, erg goed *gleten* kon!

Oom luisterde en knikte en liep maar stil voort, tot ze bij een klein huisje kwamen.

„Hier moeten we zijn,” zei Oom — toen nam hij den hoed van 't hoofd, bukte — want Oom was erg lang — en stapte binnen. Huug volgde.

In 't huisje was de vloer van roode steenen — er hing een groote, zwartberookte ketel aan een ketting boven 't vuur en een oude man zat met de paarse kousevoeten vlak er bij. Hij stak een bevende hand uit — o, wat zaten er een dikke „kreukels” bovenop die hand! dacht Huug — en zei: „Domenee!” Oom trok een stoel bij 't vuur en boog zich diep voorover, dicht bij het oor van den ouden man: „Hoe gaat het met je? goed? zoo, goed tevreden? dat is mooi! ja zeker, de eierprijs is goed! ja, 'k zie het wel, je dochter zorgt goed voor je — bèst tevreden, ja, dat is mooi! en ben je nu ook nogal tevreden met je zelf?” De oude man trok zijn voeten wat terug, spuwde tabaksnat in 't vuur, dat het sissend knetterde en hij keek boos, mopperde wat. Oom Sjoerd streek door zijn baard en keek den man maar aan.

Huug liet zijn ééne been van den stoel glijden, toen het andere ook. Wat stonden daar een prachtige hondjes op dat kastje, witte hondjes met groote gouden vlekken op het vel, prachtig! en

wat een mooi zeiltje lag daar voor die groote kast — daar stond ook al een hond op! Huug dreutelde wat rond in 't kamertje, 't begon hem te vervelen — hij zou maar eens buiten gaan kijken, maar net, toen hij aan de klink van de deur aan 't trekken was, stond Oom op. De oude man groette Oom

met de hand aan de pet, hij stond niet eens op! en hij zei niks tegen Huug. „Goeiendag!” zei Huug haastig — hij was blij, dat hij weer buiten was.

„’t Rook daar niks lekker, hè Oom? naar petroleum en naar ouwe kleeren.” Oom dacht zeker aan andere dingen, want hij antwoordde heel niet — totdat Huug de eerste meizoentjes in ’t gras zag bloeien — toen werd Oom weer „wakker”, toen werd Oom weer „óók een jongen”.

Dien dag bakte Anna de lekkere pannekoeken en Oom deed er een „berg” suiker op en Huug mocht den ouden platenbijbel bekijken, terwijl Oom zat te schrijven. Oom zat maar àl te schrijven, nu en dan mompelde hij iets hardop, maar dan boog hij zich weer over ’t schrift heen en krabbelde verder. Huug zat met den platenbijbel op den grond, midden tusschen de verspreide boeken. Op tafel lagen ook wel tien boeken, sommige met losse bladen en geel van ouderdom, maar ’t waren allemaal goeie vrinden van Oom Sjoerd, dat wist Huug wel, het waren Oom’s bèste vrinden, als *hij*, Huug, er niet was.

Huug bekeek de eerste menschen in het paradijs — wat een mooie bloemen en wat een boel beesten waren daar en wat keken Adam en Eva vroolijk! — zie, en nou was ’t anders — hier had je de plaat van den Zondvloed — en hier moesten de Israëlieten zoo hard werken in Egypte — en hier, hier was de verhoogde slang, die genezing bracht — en — Huug mijmerde, over de platen gebogen — hij hoorde Mammie vertellen — „en zie je, Huug — God *hielp* telkens maar weer!” Huug’s lip trilde een heel klein beetje — toen sloeg Oom opeens zijn schrift dicht en zei, terwijl hij zich uitrekte — o,

wat was hij *toen* lang! — „kom amice — we gaan theedrinken, en dan moeten we onze beenen weer eens gebruiken.” Huug voelde zich groot! Oom deed immers altijd net, of hij ook een groote man was!

De dag was erg gauw om. 't Was alweer een prettige dag geweest. Huug stond weer in zijn hansop tusschen Oom's knieën en Oom zei zachtjes, terwijl hij zijn handen op Huug's gevouwen handjes hield: „en geef ons wijsheid, Heer — de wijsheid *niet* der wereld — en maak ons klein, *klein*, gelijk een kindeke.”

„Klein, *klein*, gelijk een kindeke,” herhaalde Huug stilletjes, toen hij in 't groote bed lag. Oom Sjoerd *klein* als een kindeke! O, ja, Hugie begreep het wel. Oom Sjoerd wou klein zijn, omdat de Heere Jezus altijd tegen de kleine kinderen lachte en omdat Hij toen zei, dat de menschen moesten worden „gelijk een kindeke”. Zoo was het!

Vreemd, nu Huug zoo alleen lag in de schemerige kamer — de lampetkan stond daar weer reuzengroot op 't behang en 't lichtje glom in de karaf — nu verlangde hij weer zoo erg naar Mammie — hij wreef eens even met de vuisten in zijn oogen, maar toen Oom Sjoerd na een uurtje voorzichtig kijken kwam, toen sliep Hugie toch, met een lach op 't gezichtje.

Zoo gingen de dagen prettig voorbij. Op een morgen zei Oom: „Heb je schoone handen, Huug? trek je jas dan maar aan — we gaan naar Moeder!”

Wat een oogen zette Huug op! Naar Mammie! „O, Oom!” riep hij hard, „gaan we in den trein? naar de stad? naar 't ziekenhuis? naar Mammie

toe?" Oom knikte maar en spoorde Huug aan vlug de jas aan te trekken. Anna hielp aan de ééne mouw, Aaltje aan de andere en Oom Sjoerd sjoerde de jas omhoog — toen, met groote stappen, liepen ze samen den weg op.

Anders vond Huug in-den-trein-zitten altijd zoo heerlijk, maar nu had hij bijna geen geduld, zóó verlangde hij naar Mammie! In de stad nam Oom zijn hand — er reden zóóveel wagens en fietsen! En wat een boel schepen lagen er in dat water! Huug moest eens éven blijven staan kijken, hoe een meisje over een smal plankje trippelde — hoe een vrouw een bezem uit een schip stak en toen legde de postbode daar een brief op, want 't water was te hoog om dicht bij 't schip te komen — heel voorzichtig werd de bezem weer binnenboord gehaald.

„Hier is 't ziekenhuis,” zei Oom — toen gingen ze een groot hek binnen en door een dichtflappende deur en de portier zei, dat ze de lange gang door moesten en de trap op. Huug moest vóór Oom de trap op en goed de leuning vasthouden, toen een portaal over, wéér een gang in en toen deed een verpleegster een deur open. Huug wrong zich onder Zuster's arm door naar binnen, meteen had hij zijn kleine armen al om Mammie's hals. O, o, wat was dat prettig! En Mammie streelde maar al met haar ééne hand zijn haar en de andere hand hield Oom Sjoerd vast. Of ze blij waren, alle drie!

Oom ging naast Mammie's bed zitten en Huug op den stoel bij 't raam — daar kon hij naar de menschen op de schepen kijken en als hij even omkeek, zag hij *Mammie!*

Oom Sjoerd zei telkens, dat hij toch zoo blij was,

dat Hugie hem gezelschap hield en hij zei, dat Huug zoo flink was en héél alleen sliep. Huug keek gauw weer naar buiten, toen Oom 't dáár-over had, want diep vanbinnen wist hij immers zelf wel, dat hij 's avonds in bed eigenlijk niet zoo héél groot en flink was.

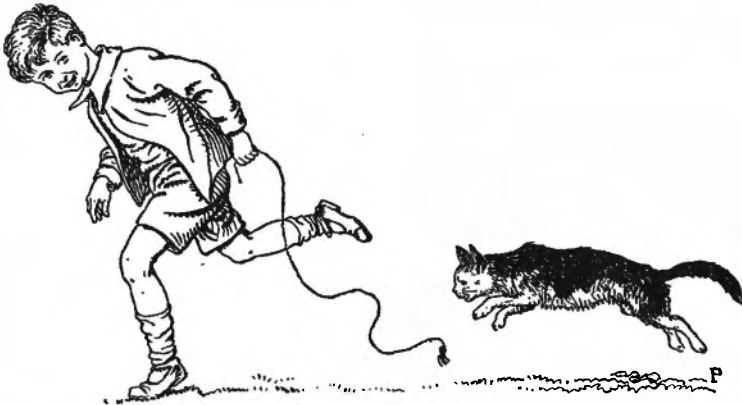
Mammie keek zoo blij, ook nog, toen Oom Sjoerd de deur weer dichtdeed en Hugie's hand nam, toen ze de trap weer afgingen, de lange gang door, naar buiten.

Huug stapte met kleine dribbelpasjes naast Oom voort. Hij mocht bonbonnetjes uitzoeken „voor de meisjes”. De *meisjes!* dat waren Aaltje en — de oude Anna! Hugie mocht er eentje proeven, toen ze in den trein zaten. En van Anna en Aaltje kreeg hij er thuis nog een heeleboel!

Dien avond sliep Huug ècht zonder traantjes in — want Mammie werd immers ècht beter! en Oom Sjoerd vond hem immers zoo flink!

Het poesje was een vroolijk kameraadje van Huug. Na 't avondeten ging het altijd tusschen Huug's voeten liggen op het voeteneind van Oom's langen ligstoel. En soms was het zoo speelsch, dan rende het achter het touw aan, dat Huug over den grond liet sleepen. Telkens trok Huug het touw een eindje voort en dan, met een sprong, rende poesje er achteraan. En soms, als een muisje ritselde achter 't behang, vloog poes met een sprong zomaar recht tegen 't behang op. Eén keer kwam poes midden tusschen de waterglazen terecht — o, wat schrokken Oom en Huug! Oom was met de handen onder 't hoofd aan 't lezen en Huug zat op den grond op z'n eentje te dammen — Huug

liet het dambord in den steek — Oom zat met een schok overeind en poesje sloop haastig in een hoekje. O, dat poesje was zoo'n grappig diertje!

Op een morgen was Oom uit, naar zieke menschen toe. Hugie kon niet mee. Hij had wat in de keuken gespeeld bij Anna. Anna zat daar koolraap te snijden — de voeten op een warme stoof. Op haar schoot de schillenbak. Huug stond er bij en knabbelde een reepje koolraap op, „net een kenientje”, zei Anna, „net een klein kenientje”. Anna zette den schillenbak met een bons op tafel, zamelde met een holle hand de kruimeltjes aarde bijeen uit het kuiltje van haar schoot — „ziezoo, m'n kind,” zei ze, „en nou zullen we ze 's lekker wasschen.” Met de pan op haar zij, strompelde ze naar buiten, naar de pomp. Hugie pakte 't mesje en hakte in de koolraapschillen rond, in heel kleine stukjes sneed hij ze, 't mesje ging er zoo makkelijk door. 't Was een prettig werkje. Maar wat een vuile handen kreeg hij! Hij hoorde Anna plassen

bij de pomp, nou zou ze zóó wel terugkomen! en aan messen mocht Huug niet komen! Haastig smeet hij 't neer bij de schillen, de handen afgestreken aan de broek en vlug wou hij de keuken uitwippen, maar hij stootte tegen de punt van de tafel aan en de mooie kofflekom van Anna, die groote met al die figuurtjes, viel op den steenen vloer, kapot! Huug liep door naar Oom's kamer — hij zocht naar de knikkers, die hij van Oom had gekregen, maar 't knikkeren ging niet prettig. 't Was toch niks prettig, als Oom er niet was! Maar Oom kwam terug en Oom knikkerde mee en Oom was even vroolijk als altijd en *toch* vond Huug *dezen* dag niet prettig! En toen hij hoorde, dat Anna op poesje bromde om haar gebroken kofflekom, toen vond hij *dezen* dag nòg minder prettig.

's Avonds speelde Oom op 't orgel en ze zongen samen, net als anders, maar Huug's stemmetje klonk niet zoo helder als anders. En toen Oom hem tusschen zijn knieën nam, zijn handen legde op Hugie's handjes en zoo zachtjes zei: „en vergeef ons onze schulden,” — toen deed Huug zijn oogen even wijd open en toen gauw weer dicht en de kleine handen beefden onder de groote.

Toen Oom hem ondergedekt had, bleef hij even voor 't bed staan. Dat deed hij bijna elken avond, dan praatten ze samen nog eventjes over thuis. Maar dézen avond was 't net, of Oom hem een beetje anders aankeek en Oom *zei* niets. Huug werd erg warm — hij gooide het dek opeens af en ging overeind staan in bed, toen stopte hij zijn gezichtje onder Oom's zwarte jas. Oom tilde hem op zijn knie en streelde zijn haar, net zoo als

Mammie gedaan had, en Oom *zei* niets. „Ikke — *ikke* heb Anna's kom gebroken!” snikte Hugie — „o, Oom, en poesje heeft het niet gedaan!” Oom trok zijn grooten zakdoek uit zijn zak en veegde daarmee de tranen van Huug's wangen en toen liet hij Huug knielen voor zijn bed: „vertel het Hem nu *zèlf!*” *zei* hij. Toen was Oom weg en Hugie vertelde het den Heer en toen hij nog lag te denken aan Oom Sjoerd, aan Oom's gezicht en aan zijn stem, aan alles van Oom, toen voelde hij zich erg blij worden. 't Was toch wel erg, erg heerlijk, om de „*amice*” van Oom Sjoerd te zijn!

Den volgenden morgen duwde Oom een pakje in Huug's hand. 't Was een nieuwe kom voor Anna, dat kon hij voelen.

„Doe je werk!” *zei* Oom. Toen ging hij weer zitten lezen en Hugie stapte vastberaden de keuken binnen, drukte Anna de kom in de hand en *zei* met flinke stem — maar zijn wangen gloeiden toch! — „Anna, *ik* heb de kom gebroken en ik durfde 't niet te zeggen, maar nou *zeg* ik het — en 't spijt me erg van de kom en ook, dat ik 't niet gezegd heb.” Anna's hoofd schudde wat heen en weer: „zoo-zoo!” *zei* ze, „zoo, m'n kind, zoo-zoo!” en ze peinsde er nog een poosje over na, maar Huug was al lang weer bij Oom en Anna dronk met nog meer ijver dan anders haar koffie uit „Hugie's kom”.

Na 't ontbijt moest Oom druk schrijven in 't preekschrift, want 't was Zaterdag. Huug stond voor 't raam te kijken naar den tuin. Het regende. In den vijver plaste de regen neer, maakte er duizend kringetjes en de druppels sijpelden langs

de boomtakken en tikten neer op 't kiezelpad. Toen begon Huug naar huis te verlangen, naar Frits en Ot. Die hadden immers 's Zaterdags vrij! dan speelden ze in den tuin en als 't regende,

zoals nu, dan zaten ze in de badkamer mooie dingen te knippen van karton, kasteelen en ophaalbruggen — en de badkachel snorde en Riek kwam er nu en dan hout in stoppen. En — —

Huug ging op zijn teenen staan — daar kwamen twee kabouters langs 't kronkelpad aangestapt, twee kabouters met puntkappen op, met blozende

gezichten en natte neuzen. „O, Oom! o, Oom! daar komen Frits en Ot aan!” en met een smak smeed Huug de voordeur open — Frits en Ot! Die kwamen met Huug spelen, want, zie je, Vader was naar Mammie toe en Mammie was al háást beter! Mammie liep al door de gang in 't ziekenhuis, aan Vaders arm! en *Dinsdag* kwam Mammie thuis en of Oom nou Maandag Hugie thuis kwam brengen en of Oom dan wou blijven logeeren en mee wou helpen om de huiskamer te versieren? nee? kòn Oom niet? hè, jammer!

Riek, die was nou vandaag overal aan 't dweilen, in de gang en in de keuken en Riek was aan 't „mopperen”, omdat ze 't zoo „allerakeligst” druk had — toen waren ze maar gauw opgestapt en, nou! nou waren ze hier en ze moesten om drie uur weer thuis zijn, voor 't bad.

„Ga *ij* wel in 't bad, Huug?” vroeg Frits met een bedenkelijk gezicht. „Nou, dat zullen we vanavond eens zien, hoor!” kwam Oom Sjoerd, „we leveren hem brandschoon weer af!” Huug vond het best. Hij nam Frits en Ot overal mee heen, naar de studeerkamer, naar zijn slaapkamer, naar de keuken, waar Anna op haar oude plaatsje aardappels zat te schillen, de voeten op de warme stoof, en waar Aaltje het koper aan 't poetsen was. En ze „mopperden” niet, Anna niet en Aaltje ook niet, en Frits en Ot liepen toch zomaar met natte laarzen door de schoone keuken!

Aan tafel zat Huug tusschen de broertjes in en toen ze weggingen, mocht hij een eindje mee, toen stapten er *drie* kaboutertjes langs den weg.

's Avonds kwam Oom's groote zitbad in de logeerkamer te staan. Aaltje goot er een grooten

ketel heet water in, toen een plons koud water er bij. Oom trok zijn zwarte jas uit, stroopte zijn hemdsmouwen op en hij greep Huug, zette hem met een zwaai midden in 't bad en in een ommezien was Hugie een schuimende zeepkop. Wat een sterke handen had die Oom! Met groote gulpen gutste het water over Hugie's hoofd en Oom's handen boenden hem danig. Toen werd hij heelemaal in een grooten badhanddoek gewikkeld en afgewreven.

Toen hij rustig in bed lag, voelde hij zich zoo frisch — en warm ook, echt „Zaterdagsch” voelde hij zich!

Nu was 't Maandagavond, den laatsten avond bij Oom Sjoerd. Huug mocht wat langer opblijven. Hij zat dicht naast Oom en Oom vertelde bij de Bijbelsche platen: „en toen dachten die twee mannen: „wat een lieve, wijze man is dat toch, die met ons wandelt! en wat begrijpen we *nu* opeens de oude profetieën goed!” En ze voelden zich van binnen zoo warm worden, zoo gelukkig! En toen de vreemdeling wèg zou gaan, toen konden ze Hem haast niet missen en ze vroegen Hem dringend: „blijf mèt ons, want het is bij den avond en de dag is gedaald!” O, o! wat een zaligheid, dien Heiland bij ons te hebben!” zei Oom. Huug knikte langzaam. Hij begreep er iets van, dat 't heerlijk moest zijn — soms voelde hij 't immers ook zoo prettig warm van binnen worden, als hij bij Oom Sjoerd was! — en dan . . . met den *Helland* te zijn!

Oom stond op en opende 't orgel. Toen zongen

ze: „'k Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheên!” Helder klonk Huug's stemmetje boven de andere uit.

En toen hij tusschen Oom's knieën gebeden had en 't gebogen hoofdje oprichtte naar Oom's gezicht, toen, terwijl hij spelend langs Oom's witten baard streek, zei hij: „Oo-m! Oom — ik *hou* erg veel van u!” Toen zei Oom *niet* zooiets als: „ver-eerd, amice!”, toen nam Oom het blonde hoofdje tusschen zijn groote handen en hij zei: „God zegene je, mijn kleine jongen!”

Huug dacht daaraan, toen het nachtlichtje glimmende schijnsels wierp op de karaf en de lampetkan reuzengroot geteekend stond op 't behang.

Hij dacht er weer aan, toen Oom hem in 't rijtuig zette en zoo alleen — de oude heer met zijn grijze haar — bleef staan bij 't hekje, om hem nà te wuiven. Huug zuchtte. 't Was van tevredenheid.

Wat waren het mooie dagen geweest bij Oom Sjoerd! En wat was het heerlijk, dat Mammie thuis kwam, héélemaal beter! En — alles was heerlijk! en de *Heer, Die* máákte het zoo. Ja, zóó was het!

